

[Økonomiministeren.]

Så spurgte hr. Knud Jespersen derefter, om vi følte os bundet af septemberforliget også efter et valg. Dertil kan jeg svare klart og tydeligt ja. Når socialdemokratiet slutter en aftale, der strækker sig over 3 år, så holder vi den i de 3 år. Uanset om der kommer et valg eller ikke, uanset om den ulykke skulle times landet, at der kom et regeringskifte, eller ikke, så holder vi os til den aftale, der er truffet. Det er forudsætningen for, at man overhovedet kan føre politik i dette land, det er forudsætningen for, at man overhovedet kan forhandle med hinanden i dette land, at man kan have tillid til, at indgåede aftaler overholdes. Og hr. Knud Jespersen kunne måske drage nyttig fordel af, at man har et sådant standpunkt og et sådant synspunkt over for indgåede aftaler.

Så siger hr. Knud Jespersen, at indkomstopolitik er lønstop. Nej, det er ikke lønstop. Indkomstopolitik er en politik, der søger at dæmpe pengeindkomststigningerne dér, hvor de primært dannes, og det er efter vor opfattelse i enhver art af pengeindkomstdannelse. Det gælder alle de områder, som hr. Knud Jespersen nævnte, og det afhænger så af den mulighed, der viser sig både faktisk og politisk, i hvilken udstrækning denne politik kan realiseres.

Jeg lagde med interesse mærke til, at hr. Knud Jespersen, som jo stadig ikke fornægter et vist medansvar for, at denne regering kom til verden, sagde, at efter omstændighederne var det forsvarligt, at regeringen var gået ind for gennemførelsen af forskellige sider af den lovgivning, som er sket, men at man måtte have det klare sigte, at man ville længere, man ville videre. Ja vel, det har socialdemokratiet også. Selv om vi må erkende, hvordan de politiske styrkeforhold er i dette ting, selv om vi må erkende, at vi ikke kan få gennemført det, som vi gerne ville, i den udstrækning, hvori vi gerne ville, betyder det da ikke, at vi har afskrevet at arbejde for det, eller at vi mener, at det så er forkert. På tilsvarende måde som andre partier med den givne — hvad var det, hr. Ømann sagde — den givne talmæssige konstellation herinde må erkende, at man kan ikke føre hele sin politik igennem, må vi også erkende det. Men det betyder da ikke, at vi ikke fortsat vil virke for det, vi mener er rigtigt; man må bare tage det, man kan opnå.

Så siger hr. Knud Jespersen, at han ville være glad, hvis socialdemokratiet ville anerkende kommunisternes ret til at være forskellige fra socialdemokratiet. Det er såmænd ikke bare noget, vi anerkender, det er endda noget, vi er taknemlige for.

Hr. Wilhjelms var inde på, at jeg havde talt om konfrontationer, som jeg ikke ville løbe her ned i salen med. Nu vil jeg bede hr. Wilhjelms, som jeg kender som en god og redelig politiker, læse igennem, hvad der blev sagt. Det, jeg sagde, var, at vi har om forskellige spørgsmål, der har været til afgørelse ved afstemninger her i denne sal, oplevet konfrontationer, hvor så den ene, så den anden part af dem, der er deltagere i forliget, har prøvet på med et andet flertal end det, der rummes inden for forliget, at få gennemført så det ene, så det andet og så det tredje. Det har skabt konfrontationer om forskellige spørgsmål, og det tror jeg ikke har været gavnligt for klimaet for forhandlingerne. Det, jeg gav udtryk for, var, at når folketinget er hjemsendt og forhandlingerne skal foregå i sommermånederne, så vil vi ikke blive vidne, vi vil ikke komme til at opleve disse konfrontationer, som vi på forskellige andre områder har oplevet her i folketinget i den allersidste tid, og jeg tror, at der herigennem vil være skabt et bedre grundlag for drøftelserne.

Så vil jeg gerne sige til hr. Wilhjelms — og det bliver nok af lidt mere principiel karakter — at jeg ikke er modstander af selvaktivitet. Nu kender jeg i og for sig ikke ret megen anden aktivitet, et menneske kan foretage, end det, der er selvaktivitet, men lad os nu se bort fra det filosofiske i definitionen af begrebet selvaktivitet. Jeg mener, at det, man skal udfolde sin aktivitet igennem i et demokratisk samfund, det er de organisationer, man er medlem af. Det er det, vi arbejder for i socialdemokratiet. De ønsker og synspunkter, vi har som enkeltindivider, prøver vi på inden for vore organisationer til at være enige med den enkelte i. Vi diskuterer tingene og prøver ad den vej at komme frem. Men det, hr. Wilhjelms vil, er jo noget helt andet. Det er nemlig uden om organisationerne at benytte sig af, hvis det er muligt, magtmidler til at tvinge ting frem, som man ikke kunne få frem ad normal demokratisk vej. Og det er den form for ak-